

Evankeliumin saarna ja sen vaikutus
Ap.t. 13:13-52

13. Paavali lähti seuralaisineen purjehtimaan Pafoksesta, ja he saapuivat Pamfylian Pergeen. Siellä **Johannes erosi** heistä ja **palasi** Jerusalemiin.

14. Muut lähtivät Pergestä eteenpäin ja saapuivat Pisidian Antiokiaan. Sapattina he menivät synagogaan ja istuutuivat.

15. Kun lakia ja profeettoja oli luettu, synagogan esimiehet lähettivät heille sanan: "Miehet, veljet, jos teillä on jokin kehotuksen sana kansalle, niin puhukaa."

16. Paavali nousi, viittasi kädellään ja sanoi: "Israelin miehet ja te, jotka pelkätte Jumalaa, kuulkaa!"

17. Jumala, tämän Israelin kansan Jumala, valitsi meidän isämme, ja hän **korotti** tämän **kansan**, kun israelilaiset asuivat muukalaisina Egyptin maassa, ja vei heidät **kohotetulla käsivarrella** sieltä ulos.

18. Noin neljäkymmentä vuotta hän **sieti heidän tapojaan** autiomaassa,

19. ja hän hävitti Kanaanin maasta seitsemän kansaa ja jakoi niiden **maan** heille **perinnöksi**.

20. Tähän kaikkeen kului noin neljäsataavii-sikymmentä vuotta. Sen jälkeen hän antoi heille tuomareita profeetta Samueliin saakka.

21. Kun he sitten pyysivät kuningasta, Jumala antoi heille Saulin, Kiisin pojan, miehen Benjaminin heimosta, neljäksikymmeneksi vuodeksi.

22. Jumala pani hänet kuitenkin viralta ja herätti heille kuninkaaksi Daavidin, josta hän myös todisti sanoen: 'Minä olen löytänyt Daavidin, lisain pojan, **sydämeni muikaisen** miehen. Hän **tekee** kaikessa **minun tahtoni** mukaan.'

23. Daavidin jälkeläisistä Jumala on lupauksensa mukaan **antanut** Israelille **Vapahtajaksi Jeesuksen**.

24. Ennen hänen tuloaan oli Johannes saarnannut parannuksen kastetta koko Israelin kansalle.

25. Kun Johannes oli päättämässä juoksuaan, hän sanoi: 'En minä ole se, joksi te minua luulette. Minun jälkeeni tulee hän, jonka kenkiäkään minä en kelpaa jalasta riisumaan.'

26. Miehet, veljet, Abrahamin suvun lapset, ja te muut, jotka pelkätte Jumalaa! Meille on lähetetty **sana** tästä **Pelastajasta**.

27. Jerusalemin asukkaat ja heidän hallitust miehensä eivät tunteneet Jeesusta, mutta tuomitessaan hänet he **toteuttivat profeettojen sanat**, joita luetaan joka sapattina.

28. Vaikka he eivät löytäneet mitään syytä kuolemantuomioon, he vaativat Pilatusta **surmaamaan** hänet.

29. Kun he olivat täyttäneet kaiken, mitä hänestä on kirjoitettu, he ottivat hänet ristipuulta ja panivat **hautaan**.

30. Mutta **Jumala herätti hänet** kuolleista.

31. Sen jälkeen hän **ilmestyi** useina päivinä niille, jotka olivat tulleet hänen kanssaan Galileasta Jerusalemiin ja jotka nyt ovat hänen todistajiaan kansan edessä.

32. Me **julistamme** teille **hyvän sanoman**: minkä Jumala lupasi isille,

33. sen hän on täyttänyt meille, heidän lapsilleen, **herättäessään Jeesuksen**, kuten myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut **synnyttänyt**.'

34. Ja kun hän herätti Jeesuksen kuolleista, Jeesus ei enää palaa katoavaisuuteen. Siitä hän on sanonut näin: 'Minä täytän teille ne pyhät ja varmat lupaukset, jotka annoin Daavidille.'

35. Siksi hän myös sanoo toisessa kohdassa: 'Sinä et salli Pyhäsi maatua.'

36. Kun Daavid oli palvellut oman sukupolvensa aikana Jumalan tahtoa, hän nukkui pois. Hänet otettiin isiensä luo, ja hän maatui.

37. Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei maatunut.

38. Tulkoon siis tietoonne, miehet, veljet, että **hänen kauttaan teille julistetaan syntien anteeksianto ja vapautus** kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain avulla vapautua.

39. **Hänessä tulee vanhurskaaksi jokainen, joka uskoo**.

40. **Varokaa** siis, ettei teille tapahdu se, mistä on puhuttu profeetoissa:

41. 'Katsokaa, halveksijat, ihmetelkää ja **hukkukaa**, sillä minä teen teidän päivinän-

ne teon, jota ette uskoisi, jos joku kertoisi siitä teille."

42. Kun Paavali ja Barnabas lähtivät synagogasta, heitä pyydettiin puhumaan näistä asioista seuraavanakin sapattina.

43. Väen hajaantuessa synagogasta monet juutalaiset ja jumalaapelkäävät käännynnäiset seurasivat Paavalia ja Barnabasta. Nämä puhuivat heille ja kehottivat heitä **pysymään Jumalan armossa**.

44. Seuraavana sapattina lähes koko kaupunki kokoontui kuulemaan **Herran sanaa**.

45. Nähdessään kansanjoukot juutalaiset tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita vastaan ja pilkkasivat.

46. Silloin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkeasti: "**Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttava, mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä pidä itseänne iankaikkisen elämän arvoisina, me käännymme pakanoiden puoleen.**

47. Sillä näin on Herra meitä käsenyt: **'Minä olen asettanut sinut pakanoille valoksi, että olisit pelastukseksi maan ääriin saakka.'**

48. Sen kuullessaan pakanat **iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa, ja kaikki ne, jotka oli säädetty iankaikkiseen elämään, tulivat uskoon.**

49. Ja Herran sanaa levitettiin koko siihen maakuntaan.

50. Mutta juutalaiset yllyttivät jumalaapelkääviä ylhäisiä naisia ja kaupungin johtomiehiä ja nostattivat vainon Paavalia ja Barnabasta vastaan ja ajoivat heidät pois alueeltaan.

51. Silloin he **pudistivat tomun jaloistaan** heitä vastaan ja menivät Ikonioniin.

52. Mutta **opetuslapset täytettiin ilolla ja Pyhällä Hengellä.**

Mitä meidän on kerrottava ihmisille?

Mitä meidän tulee ihmisille kertoa, kun haluamme viestittää hyvää sanomaa eli evankeliumia? Apostolien teoissa on monta saarnaa, joista useimmat on kohdistettu ei-kristityille. Jokainen saarna ottaa huomioon kuulijansa, niitä ei siis puhuttu ihmisten edessä vaan ihmisille. Mutta jokainen sisälsi myös ratkaisevasti saman sanoman eli evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta, sillä vain siinä on voima pelastaa ihmiset. Siksi todistaessamme Herrasta ihmisille, meidän on aina lyhyemmin tai pitemmin kerrottava koko evankeliumi. Opettele siksi kertomaan evankeliumin ydinasiat, niin että voit ne jakaa muutamassa ehkä ohikiitävässä hetkessäkin.

Entä miten meidän tulee suhtautua, kun näemme ihmisten jakautuvan sekä vastaanottajiin että torjujiin? Kovin mielellämme toivoisimme kaikkien ottavan sanan vastaan, mutta aina evankeliumin aina on jakanut ja jakaa ihmiset. Vastustuksen nousu on sinänsä osoitus evankeliumin voimasta. Surkeina on syvä välinpitämättömyys.

Kokenut työryhmä (13)

Paavalin ja Barnabaksen lähetystyöryhmään kuului heidän lisäksi Johannes Markus ja todennäköisesti myös Apostolien tekojen kirjoittaja Luukas. Alkavaan maailmanlähetykseen Pyhä Henki ei lähettänyt ainoastaan hengellisesti syvällisiä, vaan myös evankelioimistyössä kokeneita työntekijöitä. Ryhmään kuuluneelle nuorelle Markukselle vanhempien työtoveriensa auttaminen tarjosi erinomaisen mahdollisuuden kouliintua lähetystyöhön.

Rintamakarkuruus ja sovinto

Jakeen 13 mukaan Markus kuitenkin Pergessä erosi ryhmästä ja palasi kotikaupunkiinsa Jerusalemiin. Luukas vaikenee paluun syystä. Koska asia muodostui Paavalin ja Barnabaksen välille kiistakysymykseksi myöhemmälle matkalle valmistauduttaessa (15:38), kysymys lienee ollut jonkinlaisesta "**rintamakarkuruudesta**". Nuori Markus ei kestänyt lähetystyön fyysistä ja henkistä painetta, jotka kuuluvat siihen tä-

näkin päivänä. Matkustaminen vaikeissa olosuhteissa ja ihmisten vastustus paineistavat lähettejä.

Myöhemmin Markuksen ja Paavalin suhteet normalisoituivat ja heistä tuli jälleen iestovereita Jumalan valtakunnan työssä. Vuosia jälkeenpäin Paavali kirjoitti hänestä Timoteukselle: *"Ota Markus mukaasi, sillä hänestä olisi minulle paljon apua."* (2.Tim. 4:11)

Jumalan valtakunnan työssä työtoverien keskinäiset suhteet voivat joutua kovalle koetukselle. Joku työntekijä voi uupua tai langeta. Silti sikäli kuin kaikki osapuolet haluavat kilvoitella Herran edessä, todellinen sovinto ja työyhteys ovat Herran armosta palautettavissa. Jos tyydymme vähempään, torjumme luotamme Jeesuksen ristin sovitustyön armoa. Risti ei palauta vain rikkonutta ihmistä Jumalan yhteyteen, vaan tuo myös sovinnon Herran omien kesken.

Seurakuntayhteys julistuksen kaikupohjana (14,15)

Pisidian Antiokia oli syntynyt kreikkalaisena siirtokuntana ja toimi nyt roomalaisena maakunnan pääkaupunkina. Kaupungissa oli myös juutalainen vähemmistö, jolla oli oma synagogansa. Paavali piti puheen synagogassa.

Puhuessaan kokoontuneille Paavali lienee kohdistanut usein katseensa Barnabaksen ja Luukkaan suuntaan. Hän julisti evankeliumia Jumalan seurakunnan yhteydestä käsin. Sillä missä kaksi tai kolme on yhdessä Jeesuksen nimessä, siellä on läsnä koko seurakunta, Kristus ja hänen ruumiinsa. Julistuksen kaikupohjana tällaisessa ryhmätyössä toimii aina Herran seurakunnan läsnäolo silloinkin kun kuulijoista valtaosa on vielä pelastuksen ulkopuolella.

Kuulijoiden taustasta liikkeelle (16)

Kohdistessaan sanansa "israelilaisille" Paavali oli erittäin tietoinen siitä, keille ja millaisille ihmisille hän puhui. Hän huomioi myös "ne muut, jotka pelkäsivät Israelin Jumalaa" eli juutalaisuuteen kääntyneet kreikkalaiset ja roomalaiset, joita oli myös mukana synagogassa. Hän liitti sanoman Jeesuksesta heidän juutalaiseen taustaansa. Tänäkin päivänä evankeliumin julistuksen tulee lähteä liikkeelle siitä, mitä ihmiset tietävät ja mitä heidän kokemusmaailmansa sisältää.

Juutalaisille ensin

Aina uudelle paikkakunnalle saavuttuaan Paavali kohdisti työnsä ensin heimoveljiinsä juutalaisiin ja vasta sen jälkeen siirtyi julistamaan laajemmalla rintamalla. Kirjeissään hän selvittää syytä tähän menettelytapaansa. Herran tahto oli, että sana pelastuksesta tuli viedä ensin Herran valitulle kansalle. Niin oli toimittava, vaikka monessa tapauksessa evankeliumin pahimmat vastustajat nousivat juuri hänen heimoveljiensä keskuudesta.

Asialla oli myös kuitenkin strateginen puolensa. Paavalin työmenetelmä oli kiertää nopeassa tahdissa perustamassa eri paikkakunnille seurakuntia. Paavali ei kuitenkaan kantanut huolta vain siitä, että seurakuntia syntyi, vaan myös siitä, että seurakunnat juurtuisivat mahdollisimman nopeasti ja mahdollisimman syvälle Jumalan sanaan. Juutalaisilla uskoon tulleilla oli aiempaa raamatuntutuntemusta. Siksi Paavali kykeni kouluttamaan heistä nopeasti luotettavia seurakunnan paimenia ja maallikkojohtajia, joiden hoitoon hän saattoi uskoa vastasyntyneet seurakunnat.

Puheen sisältö (16–41)

Evankeliumin sisältö esimerkiksi Pietarin helluntaisaarnassa ja Corneliuksen kodissa pidetyssä puheessa on täsmälleen sama kuin tässä Paavalin puheessa. Paavaliin saarnan mallina oli kuitenkin tietoisesti tai tiedostamattomasti Stefanoksen puolustuspuhe. (7:2–53) Sen Paavali oli kuullut ennen osallistumistaan Stefanoksen surmaamiseen. Puhe oli jättänyt Paavaliin lähtemätön vaikutuksen.

Jumalan hallinta (17–25)

Stefanoksen tavoin Paavali korosti puheessaan Jumalan hallintaa ja Jumalan armoa. Vaikka itse sana Jumalan hallinta ei puheessa esiinnykään, Paavali käy lävitse Israelin historian Jumalan hallintavallasta käsin. Jumala hallitsi ja toteutti pelastussuunnitelmaansa silloinkin, kun kansa kulki syvässä luopumuksessa Herrasta pois. Jumalan huolenpitoa ja hallintaa kuvaavat ilmaiset:

"Jumala valitsi isät... Jumala teki heistä suuren (KR 1938: korotti) kansan... Jumala johdatti kansan Egyptistä... Jumala sieti sitä... Jumala hävitti seitsemän kansaa ja jakoi niiden maan Israelille... Jumala antoi tuomareita ja profeettoja... Jumala antoi kuninkaan... Jumala pani Saulin viralta... Jumala nosti kuninkaaksi Daavidin..." (17–22)

Kun Salomon jälkeen kansa kulki turmelukseen, jossa lopulta heillä ei ollut kunin-gasta, ei pappia eikä profeettoja, Jumala vei silti omaa pelastussuunnitelmaansa eteenpäin antaen kansalle Jeesuksen kuninkaaksi, ylipapiksi ja profeetaksi siis Messiaaksi. (23)

Jumalan armo (26–37)

Jumalan armo näkyi siinä, että inhimillisen synnin, turmeluksen ja epäonnistumisen keskellä Jumala toteuttaa armosuunnitelmansa kansojen pelastukseksi. Armossaan Jumala valitsi kansansa, armossaan Jumala kärsi sitä, armossaan hän kuritti sitä ja armossaan Jumala valmisti kansalleen pelastuksen Jeesuksessa. Suurimpana Jumalan armo ilmestyi kuitenkin Jeesuksen ristinuhrissa ja ylösnousemuksen voitossa. Koska kansa ei tuntenut omaa Vapahtajaansa, se ymmärtämättömyydessään surmasi Elämän ruhtinaan. Niin tehdessään he kuitenkin täyttivät Jumalan lupaukset ja Jumalan pelastussuunnitelma toteutui. Jumalan armon riemuvoitto saavutettiin, kun hän herätti Jeesuksen kuolleista.

Evankeliumin voima

Evankeliumi on sanoma Jeesuksen kuolemasta, hautaamisesta, ylösnousemukselta ja ilmestymisestä ylösnousseena. Tätä sanomaa Raamattu toistamalla toistaa, koska siinä on ihmiset pelastava voima. Evankeliumin voima perustuu siihen, että Herra Jeesus Kristus itse on valinnut evankeliumin sanan siksi "ratsukseen", jolla Hän itse ratsastaa ihmissydämen portista sisälle. Kristus itse tulee evankeliumin sanassa, sen alla ja sisällä, ja jakaa ihmissydämeen kaiken sen, minkä Hän omilla pelastusteoillaan on hankkinut:

Jeesus "siirtää" evankeliumin kautta koko Golgatan työn siunauksen ihmisen sydämeen asti. Hän saa Jeesuksen uhrin tähden synnit anteeksi ja täydellisen lahjavanhurskauden. Jeesus siirtää evankeliumin sanassa myös hautaamisensa ja ylösnousemuksensa siunauksen sanan vastaanottajaan. lankaikkinen elämä, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa, lahjoitetaan sydämeen, joka avautuu evankeliumille. Evankeliumin sanan välityksellä ihmissydän pääsee osalliseksi myös siitä, että Ylösnoussut Jeesus ilmestyy hänen sydämelleen, hän oppii tuntemaan Herran ihmeellisen läheisyyden ja suuruuden. Ihmisestä tulee Jumalan lapsi.

Vetoamus (38–39)

"Tietäkää siis, veljet: hänen ansiostaan teille julistetaan synnit anteeksi, ja hänen ansiostaan jokainen, joka uskoo, tulee vanhurskaaksi, saavuttaa kaiken sen, mitä te Mooseksen lain avulla ette voineet saavuttaa. (KR 1938: Hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.)" (38–39)

Paavali päätti puheensa vetoamalla kuulijoihin, jotta he uskoisivat ja kääntyisivät tämän ristiinnaulitun ja ylösnousseen Kuninkaan puoleen. Jeesus on valmistanut syntien anteeksiantamuksen ja vanhurskauden jokaiselle, joka häneen uskoo ja turvaa.

Vanhurskauttaminen on tuomiotoimi, jolla Jumala lukee syntisen ihmisen synnin Jeesuksen viaksi ja Jeesuksen täydellisen pyhyiden ja puhtauden ja elämän syntisen hyväksi. Vanhurskautettu on siis yhtä puhdas ja pyhä kuin Jeesus Isän kasvojen edessä.

Syntien anteeksi saaminen on näin vanhurskauttamisen seuraus. Vapaus Mooseksen lain vaatimuksista ja syytöksistä on myös vanhurskauttamisen hedelmä. Jeesuksen vanhurskauden lahjaksi saanut omistaa kaiken sen, mitä Mooseksen laki ankarimmillaan ihmiseltä vaatii. Jumalan Jeesuksen uhrilla valmistaman lahjavanhurskauden vakuus on Jeesuksen ylösnousemuksessa. Jumalan vanhurskaus annetaan ilmaisena ja vapaana lahjana jokaiselle, joka uskoo Jeesukseen.

Varoitus (40–41)

Koskaan julistaessaan evankeliumin vapauttavaa sanomaa Paavali ei unohtanut varoittaa kuulijoitaan niistä hirvittävästä seurauksista, jotka kohtaavat jokaista Jeesuksen pelastustyön hylkääjää: *"Katsokaa, halveksijat, hämmästykää – ja olkaa tuhon omat (KR 1938: hukukaa)!"* (41) Itseensä luottava, Jumalan armon ja hallintavallan hylkäävä ei ole pääsevä Jumalan oikeudenmukaista tuomiota pakoon.

Tänä päivänä ei ole suosittua julistaa evankeliumia niin, että varoitetaan myös sen hylkäämisen tuottamasta vastuusta. Raamattuun sitoutuva uskova on velvollinen seuraamaan tässäkin Paavalin jalanjalkia.

Saarnan vaikutus

Paavali saarnasi Pisidian Antiokian synagogassa. Sen seurauksena kaupunki joutui myllerrykseen. Seuraavana sapattina lähes koko väestö kokoontui kuulemaan Paavalia. Kaupungin väestö jakautui niihin, jotka uskoivat, ja niihin, jotka nousivat kiihkeästi vastustamaan. Vastustus yltyi lopulta vainoksi ja Paavali ja Barnabas ajettiin ulos maakunnasta.

Paavalin lopetettua puheensa edellisenä sapattina ihmiset menivät koteihinsa, markkinapaikoille, kouluihin ja työpaikoilleen huulillaan merkilliset sanat, joka he olivat kuulleet kaupunkiin tulleen muukalaisen suusta. Mikä sanoissa oli vaikuttanut heihin? Miksi ne synnyttivät uskoa ja vastustusta, kaksi toisiaan vastaan noussutta leiriä?

Jumalan sana (44–49)

Paavalin julistus määritteli Jumalan sanaksi: *"Melkein koko kaupunki kerääntyi kuulemaan Herran (1938: Jumalan) sanaa."* (44). *"Kaikkein ensimmäiseksi Jumalan sana oli julistettava teille."* (46).

"Pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa..." (48) *"Herran sana levisi yli koko maakunnan."* (49).

Paavali oli julistanut yhden Jumalan hallintavaltaa ja pettämätöntä armoa. Hän oli hämmästyttänyt kuulijansa sanomallaan Jeesuksen rististä ja hänen ylösnousemuksesta. Hän oli kertonut heille mahdollisuudesta saada syntinsä anteeksi ja päästä osalliseksi Jumalan lahjoittamasta vanhurskaudesta. Tämä sanoma nostatti ristiriitaisia näkemyksiä, myrskyisiä tunteita ja keskinäisiä yhteentörmäyksiä.

Iankaikkinen sanoma

Sanoma kosketti voimakkaasti kaupunkia, koska Paavali sivuutti toimeentuloon liittyvät asiat, ei kajonnut eri ajatussuuntien välisiin oppikiistoihin eikä puuttunut ajan hermolla olleisiin poliittisiin intohimoihin. Sen sijaan hän tarttui siihen, mikä on syvin-tä ihmiselämässä: totuuteen Jumalasta, kysymykseen iankaikkisesta elämästä, synnin todellisuuteen, syntien anteeksiantamiseen ja vanhurskauttamiseen (Jumalan edessä kelpaamiseen).

Paavali ei halveksinut ihmisten arkipäivän kysymyksiä, älyllisiä ongelmia eikä eri poliittisten tahojen eturistiriitoja. Silti hänen sanomansa ei keskittynyt hetkelliseen ja ohikiitävään, vaan kaikkien liikkeellepanevien voimien keskukseen. Mutta juuri nämä asiat aina koskettavat ihmisiä, vetävät heidän huomionsa puoleensa, herättävät levottomuutta ja jakavat ihmisiä.

Kunpa tämän ajan julistajatkin keskittyisivät siihen, mihin Paavali! Seurakuntien "kuoleman rauha" vaihtuisi elämään ja ristiriitoihin, jotka ovat aina olleet herätyksen ja todellisen Jumalan toiminnan tunnusmerkkejä.

Vastakkainasettelu (45–48)

Jumalan sana jakoi kaupungin asukkaat niin älyn, tunteen kuin tahdonkin tasolla. Vastakkainasettelun eri tasoja kuvataan mm: *"...juutalaiset tulivat kiihkoa (kateutta) täyteen..."* (45), mutta *"...pakanat iloitsivat..."* (48) Ero oli siis kateuden ja ilon välillä.

Toinen ristiriitataso kuvataan: *"...kiistivät herjaten Paavalin puheet..."* (45) ja *"...te torjutte (Jumalan sanan)"* (46), mutta toisaalta: *"...ylistivät Herran sanaa..."* (48) Ero oli siis vastustamisen ja ylistyksen välillä.

Kolmannen tason ero ilmaisee perusasennoitumista: *"...ettekä pidä itseänne iankaikkisen elämän arvoisina..."* (46), mutta toisaalta *"...jotka oli säädetty iankaikkiseen elämään"* (48). Jakeet 46 ja 48 osoittavat, että ennalta määrääminen pelastukseen ja Jumalan kutsun torjumisen sisältävä vastuu eivät ole ristiriidassa keskenään. Jumalan valinta ja ihmisen vastuu näyttävät loogisesti toisensa pois sulkevilta, mutta kysymys on inhimillisen käsityskyvyn ylittävästä todellisuudesta.

Neljäs taso ilmaistaan sanoin: Toiset *"...herjasivat"* (45), mutta toiset *"...uskoivat."* (48)

Ennakkoluulot sulkevat sydämet

Ennakkoluulot ja itsekkyyks olivat syynä Jumalan sanan hylkäämiseen. Ajattelu ja älyllinen toiminta tukahtui niissä, jotka hylkäsivät Sanan. He eivät nimittäin hyljänneet Sanaa älyllisin perustein. Ensimmäisenä sapattina heidän kuunnelleessaan Paavalia ei näkynyt mitään oireita siitä, etteivätkö he olisi ymmärtäneet totuutta, jonka hän julisti. Miksi samat juutalaiset nousivat seuraavana sapattina Paavalia vastaan? Kysymys ei ollut älyllisistä vaikeuksista vaan heidän ennakkoasenteistaan. He näkivät, miten pakanat kuuntelivat suurella innolla Paavalin puhetta, jossa heille luvattiin samat etuoikeudet ja lahjat kuin juutalaisillekin. Heidän itsekkyytensä sumensi heiltä totuuden ja kysymys henkilökohtaisista etuoikeuksista tuli heille ratkaisevaksi. Näin he ennakkoasenteittensa vuoksi työnsivät Sanan pois. Niin he sulkiivat itsensä iankaikkisen elämän ulkopuolelle ja alkoivat herjata sanan julistajia.

Sana luo elämän avoimeen sydämeen

Jos ennakkoluulot sulkivat juutalaisten aluksi avoimet sydämet, pakanoiden sydämet pysyivät auki. He sallivat totuuden osua ja vaikuttaa sydämiinsä. Totuuden vaikutus ihmiselämään riippuu kokonaan siitä, avataanko sydän sille vai ei. Jos ihminen haluaa ottaa vastaan totuuden, haluaa tuntea ja seurata totuutta millä hinnalla hyvänsä, evankeliumin totuuden sana synnyttää hänessä elämän. Mutta kuolema seuraa siellä, missä syystä tai toisesta sydän suljetaan totuudelta, missä ennakkoasenteet työntyvät sisään ja vastaväitteiden annetaan nousta ennakkoasenteista käsin.

Tapahtumien seuraukset (49–52)

Näiden kahden sapatin julistuksesta seurasi ensiksikin, että *"Herran sana levisi yli koko maakunnan."* (49). Toiseksi nousi vaino, joka seurasi Paavalia ja Barnabasta koko heidän loppumatkansa ajan. Kolmanneksi *"opetuslapset olivat täynnä iloa ja Pyhää Henkeä (KR 1938: tulivat täytetyiksi ilolla ja Pyhällä Hengellä.)"* (52)

Julistus ja jälkihoito (43)

Sanan saarnaajien tehtävä on julistaa ihmiselämän syvimpiä asioita. He ottavat kylä huomioon ihmiselämän arkiset, taloudelliset ja henkiset kysymykset, mutta heidän tehtävänsä on johtaa ihmisiä oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa ja käsitellä sitä, mikä on ihmisessä olennaisinta.

Julistajan tehtävä ei kuitenkaan pääty saarnaan, vaan sitä tulee seurata Sanan vastaanottaneiden jälkihoito: *"Paavali ja Barnabas rohkaisivat heitä pitämään kiinni Jumalan armosta."* (43)

Johtopäätökset sanan hylkäämisestä (46)

Kun juutalaiset valtaosaltaan hylkäsivät Herran sanan, Paavali ja Barnabas tekivät julkiset johtopäätökset asiasta: *"...koska te torjutte sen ettekä pidä itseänne iankaikkisen elämän arvoisina, me käännyimme pakanoiden puoleen."* (46)

Paavali ei missään vaiheessa lakannut rakastamasta omaa kansaansa ja rukoilemasta sen pelastuksen puolesta. Silti hän siirtyi pakanoiden evankelioimiseen. Paavaliilta vaati rohkeutta julkisesti luopua niistä, joille hän oli julistanut mutta jotka eivät sanaa halunneet kuulla. Seuraukset tästä olivat kuitenkin mittavat: Moni pakana pelastui.

Kun ihmiset ovat kuulleet Jeesuksen ristin tähden tarjolla olevasta iankaikkisesta elämästä mutta hylänneet sen, julistajan velvollisuus on kääntyä muiden ihmisten

puoleen. Jos tätä periaatetta noudatettaisiin Suomessa, niin luulen, että suuri osa kokotoimisista Jumalan valtakunnan työntekijöistä olisi työssä maamme rajojen ulkopuolella.

Evankeliumi jakaa

Raamatullinen saarna synnyttää tänäkin päivänä elämää ja kuolemaa, kateutta ja iloa, pilkkaa ja uskoa, vainoa ja pelastuksen evankeliumin julistusta. Sana rististä vetoaa yhä ihmisten älyyn ja jakaa heidät. Se synnyttää keskenään vastakkaisia tunteita. Se hämmentää tahdot vaikuttaen uskon tai hylkäämisen. Jumalan sanan julistus jakaa yhä ihmiset syvemmin kuin mikään muu asia maailmassa. Kummalla puolella sinä seisot, kun evankeliumin Sana koskettaa sinua?

Jumalan pelastussuunnitelma - Chiyo Echigon todistus

Muistan elävästi sen päivän, kun ensi kertaa tapasimme lähetystyöntekijät Sakari ja Pirkko Valkaman. Olimme tulleet yllättäen kirkolle ja mies johti meidät vierashuoneeseen ja rouva valmisti meille herkullista kahvia. Sitten he kertoivat hyvin ystävällisesti meille Raamattuun ja Suomeen liittyvistä asioista.

Siitä päivästä asti aloimme käydä kirkossa. Alussa minulla ei ollut minkäänlaista halua päästä uskoon. Minusta oli vain hauskaa jutella rouvan kanssa. Odotin myös päästä maistamaan ruokapiiriin uusia makuja.

Kasvoin maaseudulla innokkaan buddhalaisessa kodissa, jossa ympärilläni oli vain aikuisia. Olin sidottu monenlaisiin tapoihin, mutta en kokenut niitä rajoittavina. Ajattelin näet, että tehtäväni on kasvaa hyväksi ihmiseksi vastaamalla vanhempieni ja sukulaisten odotuksiin. Opiskelun ja avioliiton valinnat tein vanhempieni toivomuksia noudattaen ja ne onnistuivat hyvin. Ne toivat elämäni onnea.

Ajattelin ylpeästi, että uskontoihin turvautuminen kuuluu onnettomille ihmisille. Koska pidin Raamattua epäilyttävänä kirjana, luin sitä kuin mitä tahansa kirjaa kriittisellä asenteella. Pidin esimerkiksi Jeesuksen tekemiä ihmeitä hölynpölynä ja hylkäsin täysin Raamatun arvovallan. Opiskeluaikainen professori oli opettanut, että tiede lähtee liikkeelle kaiken epäilemisestä. Pidin kiinni tästä käsityksestä.

Löydettyäni kirjakaupasta kristinuskoa käsittelevän kirjan luin sen mielenkiinnolla. Halusin nimittäin päästä selvyteen siitä, oliko Raamattu uskomisen arvoinen kirja. Sydämeni oli täynnä epäilyksiä. Jos kerran Jumala olisi olemassa, miksi Jeesuksen täytyi joutua ristiinnaulittavaksi. Olisiko totta, että hän kuoltuaan olisi palannut elämään? Loppuun asti minua askarrutti Jeesuksen olemus. Ajatus kolminaisuudesta tuntui käsittämättömältä. Lopulta epäilin jopa sitä, että oliko Jeesus koskaan ollut olemassakaan. Kamppailen vähäisen järkeni kanssa yritin ymmärtää, mutta nyt näen, ettei ongelma ollut sittenkään järjessäni. Uskon tien minulta tukki tunnevaltainen asenteeni: ”En halunnut uskoa Jeesukseen. En halunnut luopua itsestäni.”

Jonkin ajan kuluttua koin, miten Jumala alkoi toimia merkillisellä tavalla. Sairastuin raskauden jälkeiseen masennukseen, jossa koin menettäväni täysin minuuteni. Jouduin ensi kertaa elämässäni kohtaamaan sellaisen itseni, joka oli täysin avuton ja voimaton. En kyennyt mihinkään ja koin arvottomuutta. Tajusin, miten kovassa itsekeskeisyydessäni olin ilman tunnon vaivoja loukannut muita ihmisiä.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)

Saatuani tämän Raamatun sanan Jumalalta, huusin koko sydämestäni: ”Todellakin tämä taakka on minulle liian raskas, pelasta minut surkea ja voimaton.” Rukoilin Jumalaa, vaikka en tiennyt, miten oikein pitäisi rukoilla. Sitten sain Herralta osakseni ihmeellisen rauhan. Jeesus kärsi ristin kuoleman ja vuodatti verensä minun syntieni tähden ja pesi pois syntini.

Saatuamme kasteen koko nelihenkinen perheemme saa vaeltaa kristittyjen yhteydessä. Minulle on suuri ilo, kun saan palvella jumalanpalveluksissa säestäjänä. Saan käyttää Jumalan antamaa lahjaa Herran ylistykseen.

Seurakunnan evankelioimistoiminnan kautta ihmissuhdeverkostomme on laajentunut. Toisinaan tosin väsähdän, kun olen liiankin kiireinen. Niissä tilanteissa alkuperäinen paha luontoni työntyy esiin. Pelastumiseni jälkeenkin olen saanut nähdä epäluokuisia kertoja, miten nostaa päätään paha tapani ajatella, että minun täytyy itse jotenkin pärjätä,.

Kokiessani tappioita vanhan luonnon kiusatessa olen monesti saanut lohdutusta Paavalin sanoista Filippiläiskirjeessä:

”Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6-7)

Tyttäremme, jonka syntymä johti minut Herran luo, on nyt yhdeksän vuotta vanha ja nuorempi viisivuotias. Katsellessani, miten innokkaasti he sunnuntaiaamuisin lähtevät pyhäkouluun, en voi olla ihmettelemättä Jumalan rakkauden ja armon suuruutta. Olen Jumalalle kiitollinen, että hän kymmenen vuotta sitten johti meidät Tokushiman pieneen kirkkoon. (1989)

Entä sinä?

Oletko Sinä jo saanut kokea sen vapautuksen ja ilon, minkä evankeliumi Jeesuksesta antaa? Ei ole nimittäin mitään suurempaa iloa, kuin päästä iloitsemaan yhteydestä ihmeellisen, onnellisen ja rakastavan taivaallisen Isän yhteydessä tarvitsematta pelätä mitään, koska on saanut Jeesuksen tähden kaiken syntisyytensä anteeksi. Oletko saanut heittäytyä Jeesuksen pyhän ja ihanan rakkauden syleilyyn. Hän antoi pois kaikkensa saadakseen sinut omakseen ja omistamaan yhteisen ilon Isän kanssa. Evankeliumin kautta Pyhä Henki tänäänkin avaa meidän silmämme riemuitsemaan Jumalan rakkaudesta, joka ilmestyi Golgatan voitossa ja ylösnousemuksen aamussa.

Jos jotain tästä olet jo saanut maistaa, sinulla on etuoikeus kertoa siitä eteenpäin. Jakamalla Jumalan sanaa se merkillisellä tavalla vain lisääntyy myös sinun omassa sydämessäsi. Älä pelkää, vaikka se herättää myös vastustusta. On myös niitä, jotka avaavat sydämensä sille. Jatka siis Herrasta todistamista!